

1893 k provozování živnosti zednické a tesařské se stanovištěm v T. Nejde o tuto koncesi, které st-1 nabyt před účinností zákona o stav. živnostech, nýbrž o odepření koncese stavitelské, tedy o živnost, pro niž st-1 dosud oprávnění nemá a teprve se ho domáhá. Nelze tedy vůbec mluvit o zásahu do nabytých práv st-lových.

Jest tedy stížnost ve všech bodech bezdůvodná.

Č. 2785.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Straně nepřisluší nárok na prodloužení lhůty stanovené ve smyslu § 16 dávk. řádu z r. 1920 pro přiznání k vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Podání takové žádosti — nebylo-li jí vyhověno — neodvrací od strany účinky prekluse stanovené v § 16, odst. 1, posl. věta a v § 17, odst. 3 dávk. řádu.

(Nález ze dne 22. října 1923 č. 17.963/22.)

Věc: Těžařstvo Brucher Kohlenwerke v Lomu proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Kupní smlouvou ze 14./27. prosince 1920 byla převedena určitá dolová pole s těžařstva Brucher Kohlenwerke v Lomu na akciovou společnost Duchcovsko-Podmokelské dráhy za kupní cenu 2,000.000 Kč.

Nabyvatelka podala o tom vyměřujícím úřadu zprávu dne 10. ledna 1921.

Zcizitelka byvši vyzvána tímto úřadem výměrem z 25. ledna 1921, doručeným dne 7. února 1921, aby podala do 14 dnů přiznání k vyměření dávky z přírůstku hodnoty s potřebnými listinami a doklady, žádala k tomuto účelu o lhůtu do 31. března 1921; podobné žádosti se opakovaly a úřadem povoleny byly postupně lhůty do 31. května 1921, 31. července 1921 a 31. října 1921.

Poslední žádost o prodloužení lhůty do 15. prosince 1921, podaná k úřadu dne 31. října 1921, nebyla již vyřízena, a úřad vyměřil na základě úředně zjištěné hodnoty převedených dolových polí ke dni 1. lednu 1903 per 423.715 K platebním rozkazem z 22. listopadu 1921 dávku z přírůstku hodnoty 344.892 K 20 h; platební rozkaz stěžujícímu si těžařstvu doručen byl dne 23. listopadu 1921.

Strana podala proti platebnímu rozkazu odpor ve smyslu § 20 d. ř. z r. 1920 s návrhem, aby platební rozkaz byl zrušen a řádné řízení zavedeno, ježto poslední žádost o prodloužení lhůty do 15. prosince 1921 k podání přiznání dosud nebyla vyřízena a dávka z moci úřední během lhůty k podání přiznání vyměřena, aniž k tomu bylo zákonného podkladu.

Strana pak dne 15. prosince 1921 podala obšírné přiznání k dávce z přírůstku hodnoty a udala obecnou nabývací hodnotu penízem 584.207 K a náklady dle § 8 d. ř. penízem 102.735 K 51 h. V odvolání podaném dne 22. prosince 1921 opakovala vývody odporu, vytkla vadnost řízení a vypočetla obecné hodnoty jednotlivých objektů v době nabývací a uplatnila též náklady dle § 8 d. ř. vynaložené.

Odpor i odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Veškeré námitky stížností uplatněné dají se shrnouti v jedinou otázku, zda strana, byvši vyzvána k podání přiznání dle § 16, když jí bylo povoleno prodloužení původní lhůty k podání přiznání určené, má nárok na to, aby mohla prodlouženou již lhůtu žádostí o udělení další lhůty prodloužiti dále, až poslední žádost dojde vyřízení.

Na otázku tuto nutno odpověděti záporně.

Dávkový řád z r. 1920 ustanovil v § 16, že každý zcizitel jest povinen oznámiti do 14 dnů písemně nebo protokolárně vyměřujícímu úřadu zcizovací jednání, jež jest základem převodu, uvésti při tom veškeré pro vyměření dávky podstatné skutečnosti a připojit potřebné listiny v prvopise nebo v ověřeném opise. Na vyzvání vyměřujícího úřadu jest povinen ve lhůtě mu určené, nejméně čtrnáctidenní, podati přiznání k dávce z přírůstku hodnoty podle vzorce zemským výborem stanoveného; z tohoto přiznání musejí býti zřejmy okolnosti potřebné pro vyměření dávky; nevyhoví-li vyzvání, aby podal přiznání v dané lhůtě, ačkoliv na následky nevyhovění byl výslovně upozorněn, vyměří úřad dávku na základě pomůcek, které má po ruce a § 17, odst. 3 ustanovil o vyhledávání hodnoty, že nepodá-li strana ani po vyzvání (§ 16) přiznání k dávce, dávka se vyměří na základě hodnot úředně předpokládaných.

Strana netvrdí, že jí vyzvání ve smyslu § 16 nebylo doručeno a že nebyla výslovně upozorněna na následky nevyhovění; strana vytýká jen, že ve výměru, kterým jí byla povolena lhůta do 31. října 1921 sahající, nebylo opětne obsaženo výslovné upozornění na následky nevyhovění a že ve výměru tom nebyla lhůta označena jako poslední.

Výtka tato není však oprávněna. Dávkový řád ustanovuje v § 16, odst. 3, že dané lhůty může vyměřující úřad na odůvodněnou žádost prodloužiti; z toho jde, že straně nepřísluší vůbec nárok na prodloužení lhůt a byla-li straně povolena další lhůta k předložení přiznání, nelze pokládati za to, že sankci připojenou pro případ nedodržení původní lhůty nutno opakovati při každém prodloužení lhůty, nýbrž přechází sankce tato na každou další povolenou lhůtu sama sebou; z toho, že straně nepřísluší nárok na prodloužení lhůty plyne, že žádost o prodloužení lhůty běh lhůty již určené nestaví.

Platí tedy zásada, že i když strana podá žádost o prodloužení lhůty jí dané před uplynutím lhůty té, činí tak na vlastní nebezpečí, že ji stihnou zákonné následky zmeškání, jestliže úřad vyměřovací k žádosti o další lhůtu nebude vůbec hleděti.

Dle toho byl vyměřující úřad oprávněn bez ohledu na přiznání teprve po uplynutí poslední lhůty podané, vyměřiti dávku na základě nabývací hodnoty úředně předpokládané a byla strana právem prekludována ze součinnosti při zjištění skutkových předpokladů při vyměření dávky.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2786.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Žádost za prodloužení lhůty k podání stížnosti proti platebnímu rozkazu o dávce z přírůstku